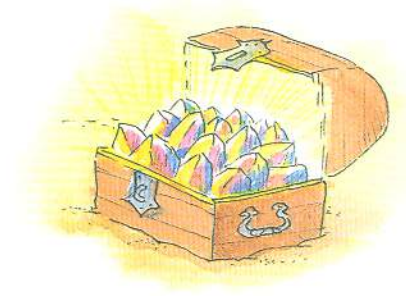

Легендарні діаманти

Вечірнє небо фіолетовою ковдрою розстелилося над долиною Вулканосів. Перші зірки таємниче зблискували золотом. Але Крато з Фламбією було не до неба: вони ловили кожне слово діда Вулка.

Вулканоси сиділи біля підніжжя вулкана Крато, довкола багаття, яке розпалили кількома влучними полум'яними пуками. Точніше, пукали вогнем на галузки Крато з Фламбією, а дідові Вулку, як завжди, вдалося витиснути хіба кілька сірих хмаринок.

— Не кожному пуку судилося стати снарядом, — утішав себе він.

Можливо, дід Вулко й не міг більше полум'яно пукати, зате розповідав надзвичайно запальні історії.

— Дідусю, шквар! — вигукнув Крато, підносячи до багаття нанизану на паличку галушку із жалкою кропивою.

— Га? — не второпав дід Вулко.

— Легенду! Про сенсаційний скарб! Кам'яний степ! — нагадала йому Фламбія.

Дід Вулко почухав бороду.

— Це давня легенда, стара як світ. Старіша за мене, мого батька, діда й прадіда разом узятих.

За переказами, у Кам'яному степу заховано неймовірно велетенський скарб.

— Золоті ланцюжки? Мерехтливі каблучки? Блискучі прикраси для волосся? — очі Фламбії загорілися.

— Чи гігантський казан, повний круглих соковитих галушок із жалкою кропивою? — прицмокнув Крато, і в нього аж слинка потекла від цієї думки.

Дід Вулко похитав головою.

— Кажуть, це найбільший скарб, який коли-небудь бачив світ.

Він нахилився до Крато з Фламбією так низько, що його борода мало не зайнялася від багаття.

І зашепотів:

— Діаманти. Сотні, тисячі, мільйони мерехтливих діамантів! Звісно, мисливців за скарбами було чимало. Але жодному з них не поталанило. Щасливчиками можна вважати тих, кому бодай вдалось урятуватися втечею! Адже Кам'яний степ приховує не лише діаманти, а й небезпеки...

Мапа скарбів

— Небезпеки? — Крато аж підскочив. — Парам-пам-пук!

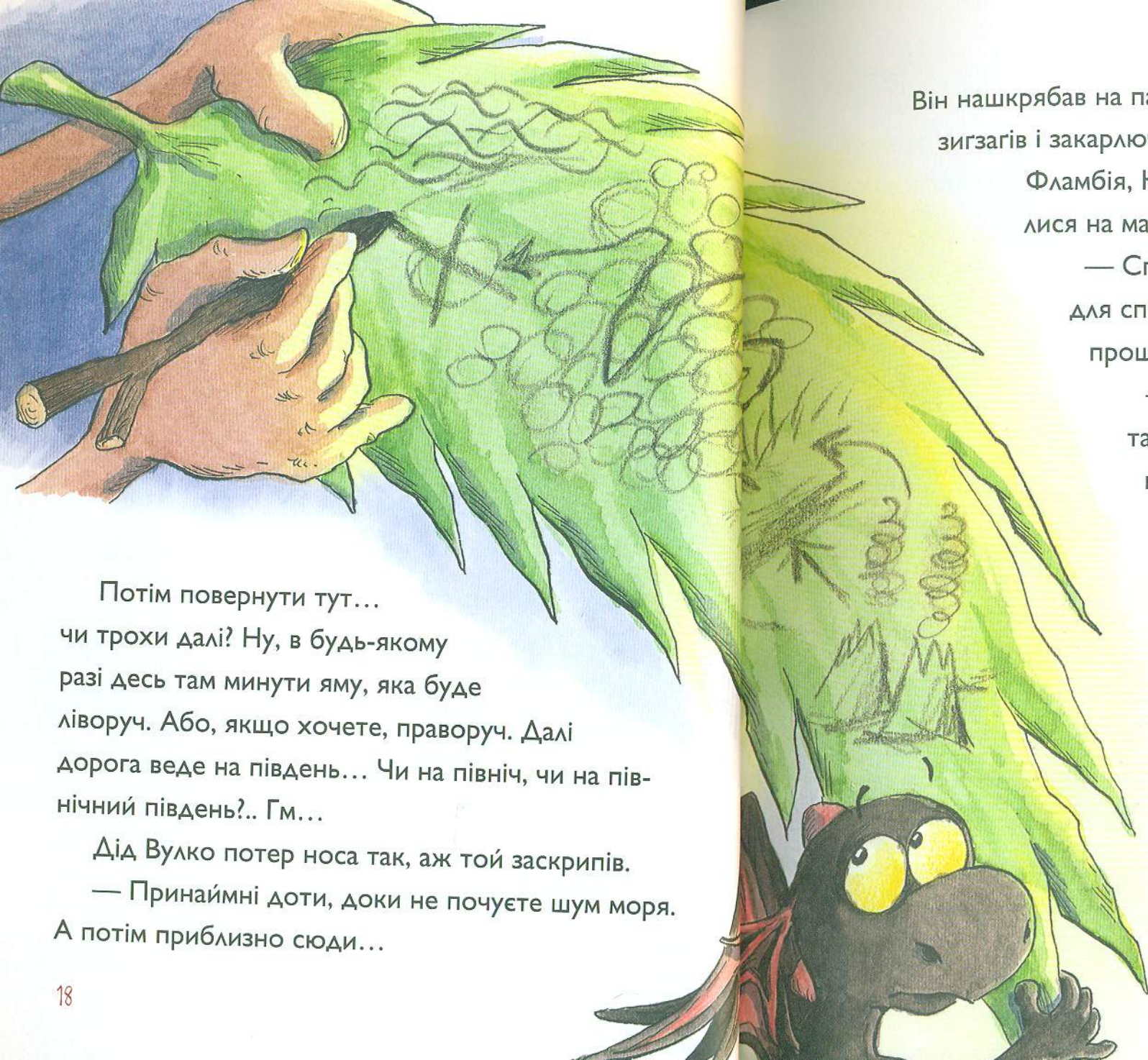
— Багато шукачів заблукало, — вів далі дід Вулко. — Інших змило хвилями, коли вони дісталися краю Кам'яного степу, де починається море.

— А чи існує мапа скарбів? — нетерпляче засовався на дупці малий вулканос.

— Мій прадід розповідав моєму дідові, а той — моєму батькові ось що...

Дід Вулко взяв зім'ятий листок ріпкосмердючної пальми, витяг з багаття обгорілий цурпалок і заходився малювати.

— Спершу треба йти на схід, завжди назустріч сходу сонця.

Потім повернути тут...
чи трохи далі? Ну, в будь-якому
разі десь там минути яму, яка буде
ліворуч. Або, якщо хочете, праворуч. Далі
дорога веде на південь... Чи на північ, чи на пів-
нічний південь?.. Гм...

Дід Вулко потер носа так, аж той заскрипів.

— Принаймні доти, доки не почуєте шум моря.
А потім приблизно сюди...

Він нашкрябав на пальмовому листку кілька
зигзагів і закарлючок.

Фламбія, Крато і Смок витріщилися на малюнок.

— Справжній скарб
для справжніх героїв! —
прошепотів вулканос.

— Скарб, що виблискує
та сяє! — ледь чутно
видихнула вулканося.

Дракончик Смок
закотив очі.

— Хвилиночку,
— дід Вулко
покліпав. — Ви ж
не збираєтеся ви-
рушити на пошуки
скарбів? Це забава
не для таких
пук-пуцьвірінків,
як ви! Легендарні